

Art. 2. Przewóz kolejami lub statkami zboża ponadkontyngentowego, zakupywanego dla celów przerobu przez wyszczególnione w art. 1 niniejszego rozporządzenia zakłady przemysłowe na mocy zezwoleń, otrzymanych w myśl rzeczonoego art. 1 odbywać się może na zasadzie zwyczajnych listów przewozowych, poświadczonych przez Starostę powiatu, z którego wywóz ma nastąpić. O każdym wydanem zaświadczeniu Starosta winien zawiadamiać władzę administracyjną tego powiatu lub miasta, do którego dany ładunek ma być skierowany.

Art. 3. Przewóz kolejami i statkami słoou oraz kielków słodowych odbywać się może na zasadzie zwyczajnych listów przewozowych, poświadczonych na skutek polecenia Ministerstwa Aprowizacji, względnie Wydziału Spraw Aprowizacyjnych dla Małopolski we Lwowie, przez Starostę powiatu, z którego wywóz ma nastąpić.

Art. 4. Wyszczególnione w art. 1 niniejszego rozporządzenia zakłady przemysłowe mogą przerabiać jedynie zboże, nabyte co do ilości i pochodzenia w sposób, wskazany w rzeczonym art. 1.

Art. 5. Niestosowanie się do przepisów, zawartych w rozporządzeniu niniejszem, podlega karom, przewidzianym w art. 10 ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20”.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 19 stycznia 1920 r.

Minister Aprowizacji:

St. Śliwiński

38.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczty i Telegrafów

o wprowadzeniu na ziemiach z walutą koronową taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej w markach polskich.

Celem wprowadzenia jednolitej taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej na ziemiach, podległych działalności Ministerstwa Poczty i Telegrafów, wydaję na podstawie art. 10 ustawy o wyłączności poczty, telegrafu i telefonu z dnia 27 maja 1919 r. № 44 Dz. P. P., oraz w związku z ustawą w przedmiocie ustanowienia marki polskiej prawnym środkiem płatniczym na całym obszarze Rzeczypospolitej, następujące rozporządzenie:

Art. 1. Od dnia 1 lutego 1920 r. wprowadza się na wszystkich ziemiach Rzeczypospolitej z dotychczasową walutą koronową, z wyjątkiem Śląska Cieszyńskiego, taryfy pocztowe, telegraficzne i telefoniczne w markach polskich, obowiązujące dotąd na ziemiach z walutą markową. W ten sposób dotychczasowe opłaty na ziemiach z walutą koronową zostają zrównane z opłatami na innych ziemiach polskich i winny być uiszczane według dotychczasowej taryfy dla ziem z walutą markową albo w markach polskich albo w koronach według ustawowego stosunku wymiany 1 kor. = 70 fen. czyli 1 mk. = 1 k. 43 h.

Art. 2. Opłaty za telegramy zagraniczne wyrażone w dotychczasowej taryfie według stosunku 1 mk. = 1 kor. 50 h. będą pobierane odtąd tylko według taryfy markowej w markach lub koronach według ustawowego stosunku wymiany.

Art. 3. Taryfa markowa, obowiązująca od dnia 1 lutego 1920 r., odnosi się także do opłat za abonamenty telefoniczne oraz za skrócone adresy telegraficzne. Różnice stąd powstałe między opłatami już wniesionymi, a nowo ustanowionymi za czas po 1 lutym 1920 r. winny być dodatkowo wpłacone. Interesowanymi osobom wolno jednak do końca lutego 1920 r. wypowiedzieć abonament telefoniczny, względnie korzystanie ze skróconych adresów telegraficznych; w takim razie będą im zwrócone opłaty, wniesione za czas od 1 marca 1920 r.

Art. 4. Od dnia 1 lutego 1920 r. urzędy pocztowe będą sprzedawać tylko znaczki pocztowe, drukowane w walucie markowej. Znaczki pocztowe w walucie koronowej, sprzedane przed 1 lutym 1920 r., zachowują ważność do opłat tylko do 15 lutego 1920 r. włącznie, następnie zaś można je wymienić na znaczki w markach polskich według ustawowego stosunku wymiany do końca kwietnia 1920 r.

Art. 5. Na obszarach plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego utrzymuje się w mocy dotychczasowe taryfy koronowe.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1920 r.

Minister Poczty i Telegrafów:

L. Tollczko

S p r o s t o w a n i e .

W № 4 Dziennika Ustaw z dnia 21 stycznia 1920 r. do rozporządzenia w przedmiocie ograniczeń spożycia w zakładach publicznych (str. 45) do Art. 1, A c) wkraśl się błąd: w zdaniu ostatniem tego punktu: zamiast „podawana“ winno być „podawane“.

Cena Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej wynosi:

Rocznik 1918 (Dziennik Praw) mk. 5 —

Rocznik 1919 (Dziennik Praw i Dziennik Ustaw) mk. 25 —

Prenumerata na rok 1920 wobec znacznego zwiększenia kosztów wydawnictwa (koszt druku wzrósł o 100%) wynosić będzie mk. 50— z tem zastrzeżeniem, że za specjalne numery większej objętości (traktaty międzynarodowe i t. d.) będzie doliczana pewna dopłata — w stosunku do kosztów wydania danego numeru.

Cena poszczególnych numerów będzie obliczana w stosunku 10 fen.— za 2 strony druku lub ich część. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu prenumeraty.

Zgodnie z art. 7 Ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw prenumeratę winien przyjmować każdy Urząd pocztowy. Należność można również przesłać przekazem pocztowym lub listem pieniężnym.

Prenumeratę przyjmuje Administracja Dz. Ustaw Rzpl. Polsk. Warszawa, Pl. Krasieńskich 12. Reklamacje co do niedoreczenia przez pocztę poszczególnych numerów uwzględniane są tylko w ciągu miesiąca od daty wydania następnego numeru.

Tym prenumeratom, którzy do dnia 1 lutego r. b. nie zapłacą należności za prenumeratę na rok 1920, przesyłka Dziennika Ustaw zostanie wstrzymana.
